

'n Kwartier later werd Nancy Stryker opgebeld door Fremout.

„Zeg, ik heb tante Luce in m'n kar tot Great Barrington gebracht. Ze wil naar New-York. Ik heb net Will Brent opgebeld; die zal haar van Great Barrington tot Canaan brengen en daar komt Dillman, en ik heb 'n telegram gestuurd naar Jessie, dan kan haar man met z'n wagen toevallig in Brewster zijn als ze daar aankomt. En Will kent iemand van de motor-politie. Die zal 'n mannetje sturen om een oog in 't zeil te houden. Maak je maar niet ongerust, Nancy.”

Toen Nancy met een zucht van verlichting den hoorn neerlegde, klonk buiten getoeter. Ze zag Frank Blenheim, die net van z'n motorfiets sprong.

„Weet je ook waar oma zit, Nancy? Ik ben net thuis gekomen en moeder wou met alle geweld, dat ik haar achterna reed. Maar nu staat ze niet meer op den hoek van de laan, waar ze op 'n auto zou wachten — ze wil „hitch-hike” naar New-York, moet je weten — en nu weet ik niet, of ze al met iemand mee is, of dat ze misschien naar huis is gegaan.”

„Ze is met Fremout mee tot Great Barrington,” vertelde Nancy. „Zou je ze nog kunnen inhalen?”

„Inhalen? Met dat karretje van mij? Nou en òf! Ze heeft toch dien grooten zwarten hoed op? Dien zie ik direct!” Hij sprong op z'n motor en reed weg.

In Canaan dankte mevrouw Pinney Will Brent, die haar uit z'n wagen hielp. Zij hief haar hand op om haar hoed recht te zetten en dadelijk kwam er 'n auto dicht bij haar rijden. Even achter haar stopte een jonge man op 'n motor en daarnaast een politie-agent op 'n motor.

„Wat wou u?” informeerde de oude dame koeltjes.

„O, ik dacht dat u me 'n signaal gaf met uw duim. Ik ga naar Brewster.”

„Dien kant moet u ook op,” animeerde Will Brent.

Maar mevrouw Pinney aarzelde nog.

„Hoe hard rijdt die wagen?”

„O, niet te hard, mevrouw, en hard genoeg. Zeg maar, hoe u 't hebben wil.”

„Ik wil vóór donker in New-York wezen.”

„Dat kan best. Stap maar in.”

„Maar tante Luce zag een prachtige, grooten, donkerblauwen wagen aankomen; dadelijk hief ze haar hand op en zwaaide haar duim in de richting van New-York. De groote auto was leeg op den chauffeur in uniform na, die aan het stuur zat. Aarzelend hield hij stil.

„Moet u den kant van New-York uit? Kruip er dan maar in.”

„Maar tante Luce, wacht

eens even,” zei Will Brent. „Deze meneer heeft u 't eerst gevraagd.”

„Deze auto bevalt me beter,” antwoordde zij kalm, „en hij gaat heelemaal naar New-York. Overigens nog wel bedankt, hoor!” En ze knikte Dillman toe, terwijl ze voorzichtig in den auto klom.

Will Brent en Dillman keken elkaar even aan, toen de auto wegreed.

„Je zult er achteraan moeten, ouwe jongen, tot Brewster,” zei Will, „anders staat Ross — dat is de man van Jessie — daar den halven nacht te wachten op de markt. Ik hoop, dat je dien grooten wagen kunt inhalen.”

Dillman zou hem niet hebben ingehaald, als de chauffeur, omkijkend, niet gezien had, dat er een motor-agent achter hem reed. Daarnaast reed er nog een op 'n motor, die wel 'n agent in burger leek.

„Hard rijden doe je niet,” merkte tante Luce op.

„'k Kan niet harder.... d'r rijdt 'n agent vlak achter me. Zoo gauw als die verdwijnt.... moet u zien....”

Maar die agent verdween niet en de chauffeur reed, met het oog op z'n snelheidswijzer gericht, precies zóó hard als hem veroorloofd was.

„Ik denk toch, dat die andere auto harder zou hebben gereden,” beweerde mevrouw Pinney.

De chauffeur keek haar woedend aan.

„D'r is d'r geeneen, die zoo hard durft te rijden as ik. Maar ik ben eergisteren pas bekeurd en die agenten spelen allemaal onder één hoedje; ze loeren nou op me! Maar wacht maar, as die agent weg is, dan zal ik es laten kijken, wat hard rijden is!”

Langzaam kwam een flinke stoet achter den auto van mevrouw Pinney. Vóór haar was de weg leeg, achter haar volgden twee motorfietsen, waarvan een met een agent in uniform en daarachter eerst 'n twintig auto's en bussen, toen vijftig, toen honderd. Niemand durfde den agent voorbij te rijden. De chauffeur kreunde. Mevrouw Pinney

had hem nu al tien keer verteld hoe ze ertoe gekomen was, op deze manier naar New-York te rijden, want telkens had ze het een of andere detail vergeten en dan deed ze het heele verhaal nog eens over.

„Ja?” zei hij afwezig, omkijkend naar de lange file achter hem. „Wat voor jam maakte die Jessie ook weer?”

„Het was Jessie niet,” zei mevrouw Pinney geduldig. „Jessie woont in New-York. Daar ga ik immers naar toe.”

„O ja, ja, die van 't hoestdrankje. Ja, dat hebt u me al verteld.”

„Nancy,” zei mevrouw Pinney. „Nancy Stryker, die was aan 't jam maken. Boschbessenjam.”

„Is 't waar? Boschbessenjam? Jongen, jongen!”

Dien avond kreeg Nancy Stryker 'n telefoontje uit New-York.

„Hallo, Nancy, tante Luce is hier,” vertelde Jessie. „Ze maakt 't best en is heelemaal niet moe.”

„Gelukkig!” zei Nancy.

„Ben je daar nog Nancy? Tante Luce wil je zelf ook nog even hebben.”

En toen kwam het dunne stemmetje van tante Luce.

„Zoo Nancy, hier ben ik. Had ik nou gelijk of niet? Ja zeg, ik ben daar 'n klein kind, dat zich niet weet te redden! 't Ging zoo gemakkelijk als wát!”

„Heerlijk!” zei Nancy. „Nou tante Luce, veel plezier, hoor!”

„Dat zal wel losloopen.”

Nancy telefoneerde naar mevrouw Blenheim en naar alle kennissen in de laan en doodmoe ging ze eindelijk naar bed. Maar ze was nog nauwelijks in slaap gevallen of er werd hard gebeld. En toen ze, in een haastig aangeschoten peignor, de deur ging openen, stond daar een motoragent.

„Kom u maar even zeggen juffrouw, dat die oude dame, met den grooten hoed, veilig in New-York is aangekomen. Welterusten juffrouw.”

HONGER!